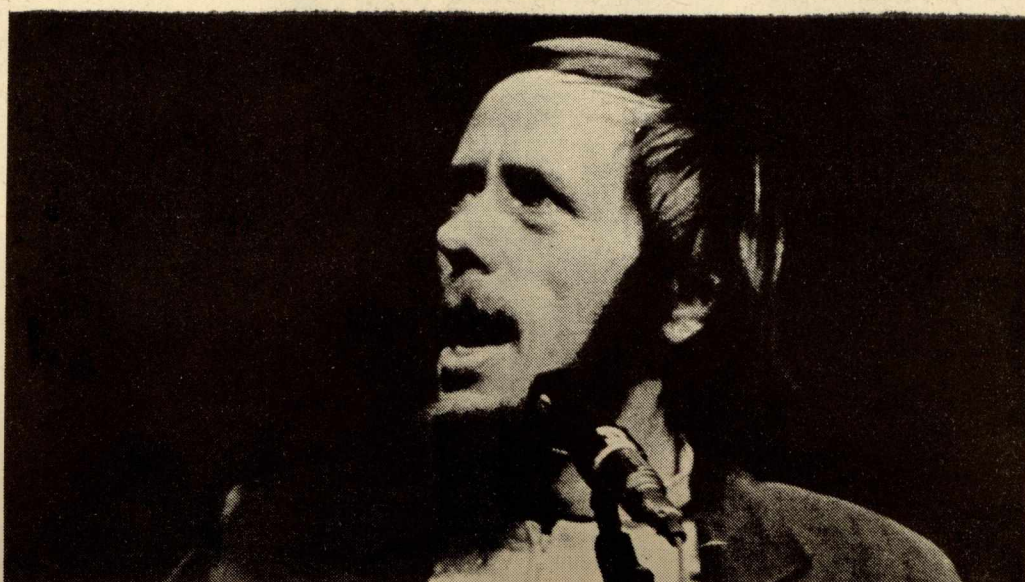
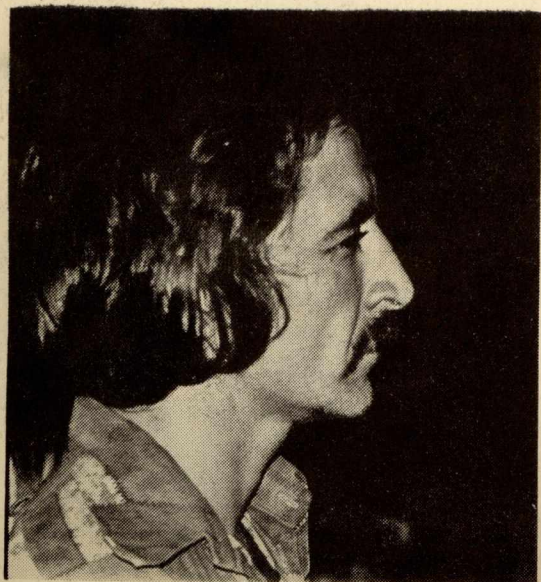

DNS RØD ELLER BLÅ TALERSTOL?

Skal talerstolen i DNS være et redskap for DKSFs Kåre Verpe eller for streikende arbeidere? Leif Johannessen til høyre.

Om progressive studenter ikke er årvåkne for faren, kan de oppleve det pinlige å våkne opp med et høy-blått DKSF-styre i Studentersamfundet etter generalforsamlinga. Dette ville være første gang med høyrestyre i DNS siden 1970. Alltid tidligere har progressive studenter gått mannjamt av huse, stemt Rød Front på generalforsamlingene, og stilt de reaksjonæres seiershåp i skammekroken.

Kan DKSF vinne valget dette semesteret? Vi skal ikke lukke øynene for at det er mulig. På møtet 18. oktober - der bl.a. Klassekampens behandling av Hitra-saka var oppe - var det flere DKSF-tilhengere enn på meget lenge. Riktignok led de reaksjonære et ynkerdige nederlag i diskusjonen (mange av dem orka ikke høre på og gikk før avstemning). Det viser hvordan det går med reaksjonære når vi møter dem hardt og konkret.

Allikevel har de reaksjonære i hovedsak klart å torpedere to viktige debatter i DNS: En om den framvoksende fascismen i Norge og en om den økonomiske krisa. Den frekke løgnkampanja har gitt borgerskapets studenter et håp om framgang. De tapte lørdag 18., men de var for mange

til at vi skal avfeie trusselen. Faren for at de greier å mobilisere flere blå elementer tross nederlaget er til stede. Greier de det, er de farlige og må tas alvorlig.

DKSF "ATTENTATTAKTIKK"

I denne valgkampen følger DK SF en slags "attentat-taktikk". Den går ut på systematisk å boikotte de viktigste diskusjonene på møteprogrammet og politisk diskusjon forøvrig. Isteden legger Verpe & Co ut røykteppe under motto: "Kamp mot ekstremisme", og prøver å forene alle i kamp mot Rød Front - uten å rippe opp i de alvorlige politiske forskjellene som fins mellom dem og f.eks. Unge Venstre og Senterstud. De

prøver kort sagt å danne front med sentrum på anti-kommunismens grunn - en front som skal bringe dem og deres reaksjonære politikk i ledelsen i DNS.

Men pro-Nato, pro-USA, pro-EEC-politikken til DKSF håper de å kunne stikke under en stol inntil valget er vunnet. Etter seieren vil de invitere amerikanske professor-tørrpinner som foredragsholdere, nekte deltaking i alle progressive aktiviteter osv. Og de vil anvende DNS' apparat til å spre reaksjonær propaganda for borgerskapet og imperialismen, og sole seg i Aftenposten og Arbeiderbladet over at de moderate "studentene" har gjort et gjennombrudd. Slik vil de også skade studentenes om dømme som progressiv gruppe i hele samfunnet.

De vil prøve å bruke en eventuell seier som utgangspunkt for å bringe gamle tante Minerva på offensiven etter mange fortjente års støv og glemsel. En seier ville være en inspirasjon for alt som er blått og reaksjonært i landet vårt, spesielt i kampen om ungdommen. Derfor må det ikke lykkes.

VI ER FLERE ENN DE

Valget i DNS høsten 1974 viste en ting klart: Vi progressive studenter er flest, dersom vi mobiliserer skikkelig. Trass hundretusener av kroner i propaganda og stor innsats, tapte DKSF knusende med 1500 mot 3200 stemmer. Den amerikanske valgkampen provoserte alle progressive følelser i studentmassen.

Linja deres dette semesteret har akkurat samme innhold som høsten 1974, selv om slagordet "Fei dem ut" er skifta ut med "Kamp mot ekstremisme". De har bare valgt en taktikk som utvendig sett er mindre provoserende, og som de håper skal forene dem med sentrumsgruppene.

Ingen progressive må la seg lulle i søvn av dette. DKSF utgjør en trussel i DNS som bare kan møtes med mobilisering på generalforsamlinga. Progressive som ikke ønsker medansvar for en DKSF-seier: Skaff dere to klipp, stem Rød Front den 29. november og punkter den blå ballongen en gang til!

Maktskiftet i Portugal i april 1974 betydde et nederlag for Caetanos fascistregime, men rakk ikke ved borgerdiktaturet Kuppet var uttrykk for skarpe motsigelser innafor det portugisiske borgerskapet. Den fascistiske statsforma var blitt en hindring for videre utvikling av produktivkreftene og dermed for monopolkapitalens maksimal profitt. Ut fra den portugisiske arbeiderklassens interesser representerte kuppet allikevel et framsteg i forhold til det gamle fascist-styret. Mulig - hetene for å føre organisert kamp for sine interesser har økt kraftig. Når dette er sagt er det likevel viktig å slå fast at arbeiderklassen aldri har vært i nærheten av å ta makta siden kuppet i 1974. Ennå er klassebevisstheten lav og ujevn. Fremdeles sitter borgerskapet

sikkert i sadelen. De hyppige regjeringsskiftingene er derfor ikke først og fremst noe uttrykk for arbeiderklassens styrke, men uttrykk for motsetninger innafor borgerskapet, motsetninger mellom fraksjoner med ulik imperialistisk tilknytning. I hovedsak kan en dele det portugisiske borgerskapet i tre: Den delen som står for tradisjonell fascisme, den delen som representerer sosialfascismen og de som idag står for borgerlig parlamentarisme. Selv om alle disse fraksjonene står for fortsatt undertrykking og utbytting av arbeiderklassen og det arbeidende folket, er det ikke likegyldig for arbeiderklassen hvilken av disse fraksjonene som går seirende ut av kampen.

forts. siste side

For kommunistene er det en grunnleggende, strategisk oppgave å trekke et skarpt skille mellom marxismen-leninismen og den moderne revisjonismen slik den kommer til uttrykk i Sosialistisk Venstreparti. Dette er en ideologisk og politisk kamp vi aldri i noen sammenhenger vil legge på hylla. SVs forsøk på å stå fram som marxister i spørsmålet om veien til sosialismen i Norge og i skjønninga av den imperialistiske supermakta Sovjet må ikke vinne fram, men nedkjempes i arbeiderbevegelsen.

Vi er ikke redde for å innrømme at vi i noen sammenhenger kan ha forfalt til bruk av skjellsord og dermed vært uvitenskapelige. Vi har fått kritikk av venner for det - og våre fiender har utnyttet det maksimalt.

Vi skriver dette for å understreke alvorret i denne polemikken! I sin fortvilte reaksjon på denne polemikken har SV havna i farlig selskap. Vi siterer fra lederartikkel i Aftenposten mandag 6. oktober: "Den aller siste tiden har imidlertid

S/Velg! V/Side!

bragt venstresosialistene og særlig marxist-leninistene, en rekke tilbakeslag. De to alvorligste er nok det totale sammenbrudd av husleiestreiken i studentbyen på Sogn og utkastelsen av en AK Per fra det faste tremannsekretariat i Landsutvalget for tillitsmenn i Forsvaret. I begge tilfeller er det SV-representanters reaksjon som har vært utslagsgivende, og det må sies å være oppmuntrende at venstresosialister på denne måten reagerer mot venstresosialister".

Det er dette som kalles "her-tuginns omfavne". Hadde dette vært like etter EEC-kampen, da hadde dere vært døde.

I Studentersamfundet er vi utfordra av Høyres studentorganisasjon og DNA/LO-toppens lakeier på stedet. Deres politikk er beskrevet andre steder i bladet.

HVOR STÅR DERE?

Dere kan ikke stå på det standpunkt at dere ikke synes det er viktig å støtte en av partene? Det er ikke noe standpunkt, og vil sjølsagt tjene reaksjonens mobilisering og sabotere Rød Fronts.

VEND I TIDE - DET ER INGEN SKAM Å SNU!

Det er arbeiderklassens og folkets studenter, mot borgerskapets studenter som står mot hverandre i DNS nå! Ingen som kaller seg sosialister kan under slå det faktum og stille seg utafør. Vi krever raskt svar!

PORTUGAL: supermaktene rivaliserer

Motsigelsene mellom de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet skjerper seg stadig. Overalt og i alle sammenhenger kjemper de om verdenshegemoniet. Denne rivaliseringa vil før eller seinere med nødvendighet føre til en tredje verdenskrig. Det hovedslaget står om er spørsmålet om hvem som skal ha makta i Europa. I denne artikkelen skal vi se nærmere på situasjonen i Portugal og på hvordan de to "ulvene" ligger langflate for å utnytte den ustabile i landet til sin fordel.

Under Rød Front har DNS blitt et uttrykk for de beste tendensene i den progressive og revolusjonære studentbevegelsen. Rød Front har uttrykt studentbevegelsens vilje og evne til å styrke enheten med arbeidsfolk i kamp, har vært av de første til å støtte den gryende kampviljen blant småbøndene her i landet (nemlig!). Under Rød Fronts ledelse har DNS blitt studentenes "vindu mot verden", støttet folkenes frigjøringskamp i den 3. verden,

DKSF og AUF i spissen.

Det er de statsbærende partienes avløpere på universitetet som kjører i spann i DNS. De mobiliserer ikke så prangende som høsten 74, men satser på en eksplosiv "skandalepreget" valgkamp. Taktikken deres er den samme som i fotballspraket kalles "å ta mannen, istedet for ballen". De kjører forsiktig på progressive kampsaker, har få egne standpunkter og satser alt på å "skandalisere" Rød

klassekamp i dns

reist motstand mot de to supermaktene. Under Rød Fronts ledelse har DNS vært forum for den strategisk viktige, og harde diskusjonen om hva som er falsk og hva som er ekte sosialisme. I tida framover i kampen mot monopolenes statsbudsjett, i støtten til Hammerverkarbeiderne og det kjempende spanske folket må DNS være et festepunkt for den progressive og revolusjonære bevegelsen. Et tap i høst er et nederlag for hele denne bevegelsen.

DNS - er studentenes flaggskip!

Derfor satser reaksjonen først og fremst på å erobre studentersamfunnet. Høsten 1974 blei den berømte "fei dem ut"-kamp-anja lansert av de mørkeblå. I kjølvannet på denne sto ny-nazistene for første gang fram offentlig i norsk politikk. Kamp-anja må ha kostet flere hundre tusen kroner, uten at vi noen gang har fått svar på hvor pengene kom fra! (Det vet visst ikke engang DKSFs egne medlemmer.) Gjennom et grundig og hardt mobiliseringsarbeid ble de reaksjonære satt grundig på plass. Det var allikevel en påminnelse om at den åpne reaksjonens studenter er en trussel og at de får penger og stor pressestøtte.

Front og marxist-leninistene - slik som i Hitrasaka. Det er det samme som i suspensjons-sakene i fagbevegelsen, der de ikke har tatt opp diskusjonen på sak, men suspendert "brysomme" elementer. De håper å ri på den bølgen av anti-kommunisme som den reaksjonære pressa bærer vår unge revolusjonære bevegelse med - og på å utnytte de skarpe politiske motsetningene blant de progressive studentene, uttrykt ved den viktige og nødvendige polemikken vi marxist-leninister fører mot opportunisten og revisjonismen i Sosialistisk Venstreparti.

RØDE STUDENTER og ELEVER

La det bli med håpet. Hvis vi tar fienden alvorlig blir det et nytt Waterloo for reaksjonen i student og elevbevegelsen! Vi har kort tid igjen. SISTE FRIST FOR KJØP AV MEDLEMSKORT ER

15.nov.

Skaff deg 2 klipp STEM RØD FRONT

STUDER DEN KOMMUNISTISKE TEORIEN !

"Uten praksis er teorien meningsløs, uten teori blir praksis blind". (Josef Stalin).

**NORGES
KOMMUNISTISKE
STUDENT-
FORBUND**

**GRUNNSIRKEL I
MARXISMEN-LENINISMEN, MAO TSETUNGS
TENKNING
DEL B**

FORLAGET OKTOBER
Oslo 1975

Oktober

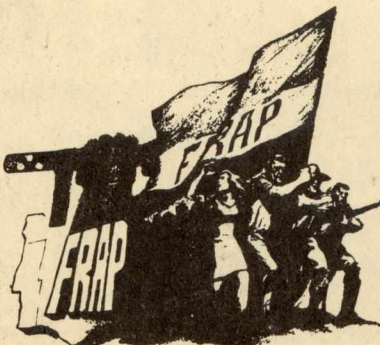
Nå foreligger Del B av NKSS grunnsirkel i marxismen - leninismen - Mao-tse-tungstenkning. Den inneholder :

- Politisk økonomi I.
- Politisk økonomi II. Monopolkapitalismen.
- Imperialismen I.
- Imperialismen II. Faren for verdenskrig. Fronten mot supermaktene.
- Imperialismen III. Imperialismen og de borgerlige arbeidertiene.

Fascismen må stå med våpen i h

Anti-fascismen stikk djupt i det norske folket. Det fekk vi mange prov for då Franco den 27. september myrda fem fridomskjemparar i Madrid. Ikkje berre i Norge, men over heile Europa gjekk ei bølge av protestaksjonar. Ambassadar vart steina og satt i brann, arbeidrarar gjekk ut i proteststreikar og store massedemonstrasjonar toga gjennom gatene. Denne massive solidaritetsrørsla er ikkje ny. For 40 år sida vart ho sett på ei enda hardare prøve enn i dag.

I februar 1936 sigra den første "Folkefront-regjeringa" ved vala i Spania. Eit halvår seinare kom det fascistiske mot-åttaket. I leiinga for kuppmarkarane, og godt støtta av tyske og italienske hæravdelingar, gjekk general Franco. Men denne svarte "internasjonalen" fekk eit stolt svar frå arbeidsfolk verda over: Frå land etter land, i og utafor Europa, dro titusener på titusener av frivillige for å forsvare den nye spanske republikken mot fascist-åttaket. Det var kommunistar, sosialistar og partilause anti-fascistar som på dette viset synte kva ekte proletarisk internasjonalisme var. Jamvel frå Norge dro fleire hundre unge arbeidrarar for å slutte seg til den internasjonale Brigaden. Minst eitt hundre av dei blei der nede, drepne av tyske maskingevær og italienske granatar.

Det har vore stillt om den internasjonale brigaden sin heltemotige innsats i lang tid. Og enda stillare har det vore rundt kva standpunkt dei reaksjonære i Norge den gangen tok til denne innsatsen. Det kan vere god grunn til å minnast dette i dag, da Kåre Willoch konkurrerer med Bratteli om kven som er hardast mot Franco-fascismens mord. At Høgre gjekk hardt ut mot den internasjonale brigaden, treng vel ingen undrast over. At dei idag er opptekne av å gløyme at dei samstundes ga Franco heilhjer-ta støtte under mest heile borgarkrigen, skjønar vi og godt. Dei vil freista å løyne dei svarte tradisjonane sine, freista løyne at Aftenposten mottok lykkønskingstelegram frå Goebbels i samband med avisas jubileum, freista å løyne at dei heilt og fullt støtta Mussolini i Italia.

Dei treng i dag å stå fram som forsvararar av "demokratiet", på same viset som sine avleggarar i DNS. Og på same viset som i DNS er klassekampen i Norge, kampen for internasjonal solidaritet tent med at historia ikkje vert gløymd. Vi er tent med å hugse at DKSF, som i dag blæs i kamphornet til støtte for "demokratiet", for 40 år sida gjekk i intimt samarbeid med nazistiske studentorganisasjonar for å knekke datidas revolusjonære. Heller ikkje DKSF har teke eit klart og prinsipielt oppgjær med denne lina, og teke fråstand frå den svarte historia si.

Det Kongelege Norske Arbeidarparti talar i dag varmt om kor avskyleg Franco-diktaturet er. Og det er ein siger for den anti fascistiske opinjonen i Norge at Bratteli-regjeringa er pressa til å taka eit anti - fascistisk standpunkt. Men jamvel sosialdemokratar har mykje å løyne frå fortida si. Og nok ein gong må anti -fascistar hugse: Det var medan ei sosialdemokratisk regjering satt med makta at fridomskjemparane i den internasjonale brigaden vart arresterte når dei kom heim frå Spania. Og at det, mens dei mest konsekvent revolusjonære arbeidrarane dro til fronten, for å kjempe og døy for fridomen til eit framand folk, blei vedteke ei såkalla "anti-leigesoldat-lov" i Stortinget, ei lov som var rette direkte mot deltakarane i den internasjonale brigaden.

Dette er historia dei reaksjonære i Norge har i Spaniaspørsmålet. I dag har denne lina både opne og tildekte talerøyr.

I Libertas-organet NÅ (nr. 43/75) kommer den opne pro-fascistiske lina klart fram. Jan Fiksdal, Chile-juntaens uoffisielle Norges-ambassadør, kjem med groteske åttak på fridomskjemparane, og gjev full støtte til "rettargongane" til Franco.

Meir sivilisert og tildekt står DKSF. I ord er dei like fine anti-fascistar som andre, men i praksis kan dei t.d. ikkje støtte resolusjonar mot dødsdomar, avdi resolusjonane slår fast USA-imperialismen si rolle i Spania. I praksis tek dei ikkje del i ei einaste anti - fascistisk markering. I staden går dei (sjølsagt) mot den aktive fridomskampen til ETA og

FRAP, og skrik opp om vald og terror når anti-fascistane i Spania tek våpna opp mot undertrykkjarane sine.

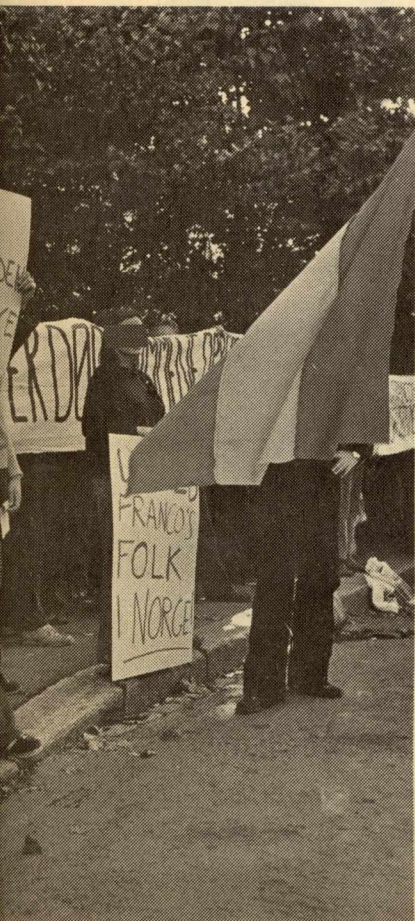
Men om Francos støtter frå borgarkrigen har sine etterfølgjarar, har den internasjonale brigaden det med.

Kommunistane og andre revolusjonære har teke raske og gode initiativ etter avrettingane i Spania. Ikkje minst har Raud Front i DNS spela ei viktig rolle. Same dag som avrettingane var Raudfronten med på å arrangere to demonstrasjonar foran boddell-ambassaden, den siste med minst 1000 deltakarar. Få dagar seinare var styret med-arrangør til ein av dei største Spania-demonstrasjonane som har vore i Norge etter krigen. Raud Front står for konsekvent støtte til den aktive motstandskampen, til ETA og FRAP. Røynslene frå kampen

KAPITALISMEN I KRISE

Statsbudsjettet skal sikre profitten

Industri og bergverk
øker med 299%.

FAKTA

OM STATSBUJSJETTET

Budsjettet er ekspansivt: øker gjennomsnittlig med 18,3 % fra i fjor. Det er nå på over 40 milliarder. Det satses på kapitalkrevende investeringer - olje - kraftutbygging. Posten industri og bergverk øker med 299%, av dette er 1.4 milliarder direkte støtte til Statoil. Elektrisitets-og vassdragsformål øker med 50%.

Samtidig ser vi disse postene: Boligformål ned 6% (altså lavere kronebeløp enn i fjor) Helse opp 6,3% Sosiale formål opp 0,5% Utdanning /forskning opp 10,5 %

Budsjettet er et krisebudsjett: Skal sikre monopolkapitalens profitt gjennom den økonomiske krisa. Monopolkapitalen får direkte støtte over statsbudsjettet: - Kapitalistene får større "lån på særvilkår" enn normalt. - Billige eller helt rentefri lån til "høyt prioriterte finansieringsoppgaver". - Redere får nedsatt formuesskatt.

Budsjettet angriper vanlige folk Det bygger på Kleppe-pakke (i praksis det samme som Skån-lands statsdirigerte lønnsoppgjør) til våren. Sammen med at regjeringa sier oppsvinget vil komme til våren, blir dette brukt som grunnlag for at de regner med bare 8 % prisstigning neste år. Likevel må de sjøl innrømme at disse beregningene er "usædvanlig usikre," og de gir ingen "løfter" om prisutviklinga, i motsetning til i år, da de har "lovt" maksimum 11% økning.

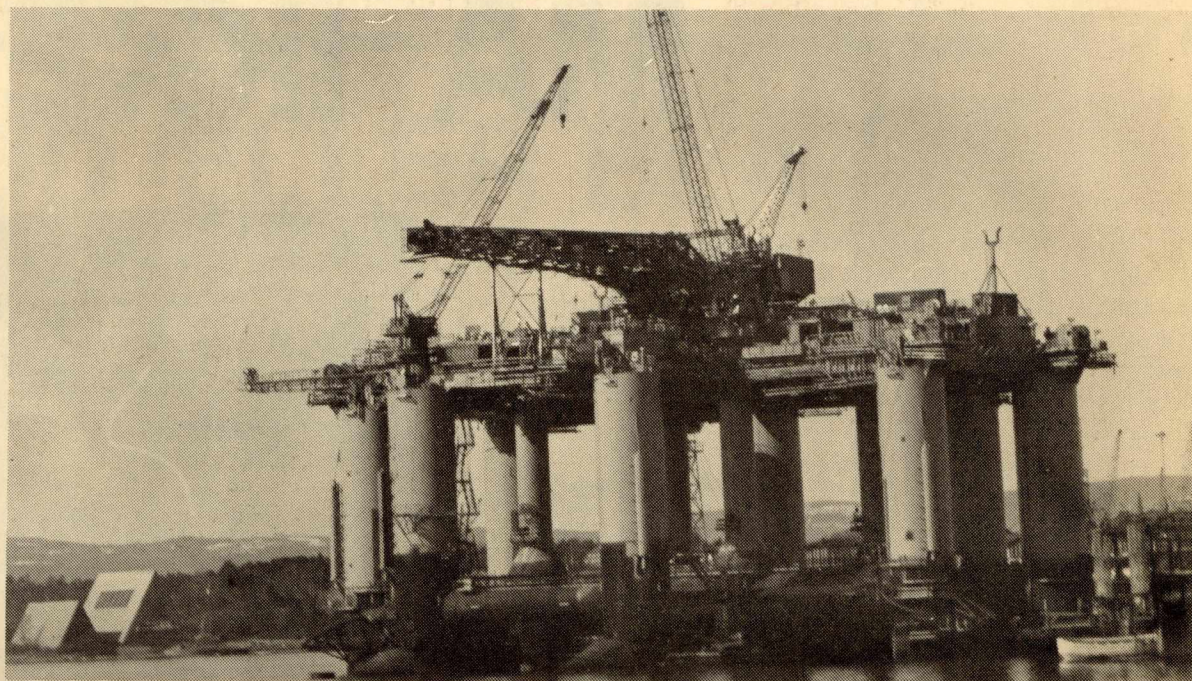
Budsjettet styrker statskapitalismen.

Det er blitt pøst inn nesten 2 milliarder i statlige industriforetak i de siste månedene. Det skal gå med 900 millioner til før året er omme, bl.a. til oppkjøp av BP.

Universitetet i Oslo

Bevilgningene til Universitetet i Oslo øker ikke. Ingen nye stillinger selv om studenttallet nå bergnes til 20 675 for 1975 mens departementet la fram prognoser på 19 400 studenter for 1975. Det er kommet endel nye stillinger i administrasjonen siden i fjor, men nesten alle disse stillingene er midlertidige. Mens det ifjor var 0 midlertidige stillinger ved Universitetet i Oslo, er det nå 88.

NB! Årets største økning fikk politiet!

Selv så tidlig som da de skrev Det kommunistiske Manifestet var Marx og Engels fullt klar over de sykliske krisene som en nødvendig bestanddel av den kapitalistiske produksjonsmåten. De skrev: "Det er nok å nevne handelskrisene som ved sin periodiske tilbakevending stadig mer truende setter spørsmålsteget ved hele det borgerlige samfunns eksistens. Ved handelskrisene ødelegges regelmessig en stor del, ikke bare av de frembrakte produktene, men også av de produktivkrefter som tidligere er skapt. Ved krisene bryter det ut en samfunnsmessig epidemi som ville ha sett ut som en meningsløshet for alle tidligere epoker - overproduksjonens epidemi. Samfunnet finner seg plutselig satt tilbake i en tilstand av momentant barbari. En hungersnød, en almen ødeleggingskrig synes å ha avskåret det fra alle livsmidler. Industrien, handelen ser ut til å være tilintetgjort, og hvorfor? Fordi det har for mye sivilisasjon, for mye livsmidler, for mye industri, for mye handel." (Det kommunistiske Manifest, Forlaget Oktober, s.26-27).

Det er denne overproduksjonens pest som nå rir den norske monopolkapitalismen og resten av det imperialistiske systemet. Monopolenes varelagre vokser faretruende og profitten reduseres. Produksjonen innskrenkes og arbeidere får sparken fordi monopolene ikke klarer å omsette i penger alt gratis arbeidet de presser ut av arbeiderklassen. I Norge i dag er minst 60 000 tvunget i uvirksomhet p.g.a. krisa sjøl om arbeidskontorene "bare" har registrert 20.400 ved utgangen av september. Denne registreringen er ubrukkelig som mål på arbeidsløsheten av flere grunner. Først og fremst pga at den ikke omfatter ungdom som ikke har hatt en viss minimumsinntekt siste året og arbeidsfolk som skjønner at det er liten vits å gå på arbeidskontoret når det ikke fins arbeid å få. Det siste gjelder kanskje i størst grad kvinner. Og det er nettopp kvinnene og ungdommen i arbeiderklassen som rammes hardest og ikke får solgt arbeid skrafta si. I Østfold - et fylke med høy arbeidsløshet - er halvparten av de som er registrert ledig kvinner og en tredjedel er ungdom under 20 år (Dagbladet 14/10).

Krisa skjerper alle grunnleggende motsigelser i kapitalismen. Et system hvor selv de mest grunnleggende materielle behovene er udekket samtidig som lagrene er overfylte og arbeidsløsheten stor, må være et system som står for fall. På arbeidsplassene avler den økte undertrykkinga motstand. Skjerpinga av motsigelsen mellom arbeiderklassen og monopolene trer fram. Men også arbeiderklassens allierte, småbøndene, merker trykket. De reiser seg til kamp og går til skattestreik. Nødvendigheten av revolusjon stilles skarpt for arbeiderklassen og dens allierte.

Den politiske kampen skjerpes i takt med de økonomiske motsigelsene mellom klassene. Dette skjer sjølsagt også på Universitetet, hvor vi klart ser det i DNS. Her har kampen mellom de progressive og de reaksjonære blitt mye hardere i det siste. Reaksjonære angrep som i formen er "Kamp mot ekstremisme", er i realiteten ikke annet enn en kamp for bevaring av de kapitalistiske produksjonsforholda og borger-skapets diktatur. De grunnleggende felles interessene som de tradisjonelle monopolborgerne og monopolherrene i DNA/LO-toppen har av å opprettholde kapitalismen og hindre frammarsjen av progressive og revolusjonære i en tid hvor massene er kampvillige, har "tvunget" fram enhet mellom DKSF og AUF, mellom Kåre Verpe og Bjarne Eikefjord. De vet at dersom de klarer å svekke Rød Front, NKS, AKP (m-l), vil de redusere kraften til de som står i fremste rekke i kampene mot monopolkapitalismen. I en slik situasjon står ikke en løgnkampanje i veien for å splitte småbønder fra progressive og revolusjonære. Men vi vet at når angrepene fra denne fronten er rabierte og usaklige, da har vi analysert samfunnet rett, og vi er en stor kraft i det revolusjonære arbeidet.

Krisa virker også inn på den politikken staten må føre. Nå er det spesielt viktig å holde monopolenes profitt oppe. Dette er grunnen til at monopolenes stat grep direkte inn i indeksoppgjøret i høst og fikk til et elendig oppgjør for arbeidsfolk i rekordfart. Det virker som at planen om Skånlandutvalg, det korporative "Rådet for pris- og inntektspolitikk",

er forlatt til fordel for en taktikk med improviserte "Kleppepakker" som kan varieres fra ett år til det neste.

Til tider kan taktikken være vanskeligere å gjennomskue for folk flest, men resultatet er akkurat det samme som om Skånlandutvalget hadde vært i funksjon formelt. Det siste lønnsoppgjøret er også et forsøk på å styrke norsk monopolkapital på bekostning av utenlandsk. Ved å holde lønningene nede håper de å ha lavere priser enn de utenlandske konkurrentene, og derved kunne makte et imperialistisk framstøt på verdensmarkedet. Men i andre land tenker monopolkapitalistene likedan.

Statsbudsjettet er et annet middel til å omfordele inntekt fra arbeidslønn til monopolprofitt gjennom skattene. Monopolene blir subsidiert ved at de får dekket 75% av renteutgiften til økt lagerhold, redernes formueskatt går ned fra 0,7 til 0,4%, monopolene gis økte "lån på særvilkår" osv. Også småbøndene må lide. Treholts svar på skattestreiken er en reallønnsnedgang for småbøndene! (jfr. KK 41/75). Bondevennen Bjarne Eikefjords moderparti DNA fornektet seg såvisst ikke enhver sjanse til å tjene monopolkapitalen.

SOLIDARITET MED DET KAMBODSJANSKE FOLK!

Stort kambodsja - møte fredag 31. oktober kl. 1930 i Samfundshuset ved Sentrum kino (samfundssalen)

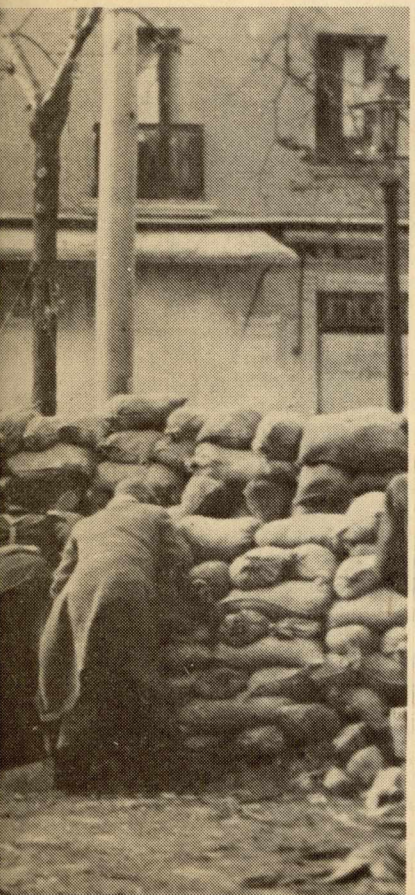
Av programmet: Appell av Madame Poc Mona, representant for GRUNC.

"Et heltemodig folk", en dokumentarfilm om frigjøringen av Kambodsja. En meget bra film som aldri tidligere er vist i Norge.

Faglig appell ved Brynjulf Mug-aas.

Kultur med bl.a. Edvard Hoem.

MØT FRAM!

Hammerverksdommen:

ARBEIDERKLASSENS KAMP MÅ IKKE KNEBLES!

Dom i Hammerverksaka ventes å falle onsd. 29/10. Rettsaka er ført som klare angrep på arbeiderklassens hardt tilkjempa rettigheter fra NAFs side. Saklig står Hammerverkarbeiderne sterkt; allikevel er sannsynligheten for en klassesdom stor. Kraftig støtte og solidaritetsaksjoner må til!

Først det saka dreier seg om: En progressiv arbeider, Geir Sundet, blei sparka fra jobben 23. mars på politisk grunnlag. Arbeidskameratene hans gikk til streik 1. april i protest mot den vilkårlige oppsigelsen. 7. april blei alle som ville fortsette streiken sparka.

I seks måneder har arbeiderne kjempa mot de politiske oppsigelsene. De har hatt mektige krefter mot seg. Både klubb- og forbundsledelse har fra første stund støtta bedriftsledelsen og gått til harde offentlige angrep på de oppsagte. Bedriftsledelsen har brukt pressmidler av alle slag for å tvinge dem til å gi seg. Tross presset fra bedriftsledelsen, forbundsledelsen og sosialdemokratene har arbeiderne fort-satt å kjempe.

MOT POLITISKE OPPSIGELSER - KAMP FOR STREIKERETTEN

Oppsigelsene av Geir Sundet og de andre arbeiderne er ei klar politisk handling. Arbeidervernloven slår fast at alle oppsigelser skal være saklig begrunna, uansett hvor lenge du har jobba på fabrikk. Noen begrunnelse for å sparke Geir Sundet har ikke kommet fram under rettsaka. NAF hevder at retten ikke skal ta stilling til begrunnelsen for oppsigelsene. Skulle NAF få rett her, betyr det at arbeidere ikke har noe vern mot vilkårlige oppsigelser.

- NAF vil frata arbeiderne hele streikeretten ved å hevde at fredsplikten i tariffperioden er absolutt. NAF vil gjøre en hver streik ulovlig, enten den dreier seg om kamp mot livsfarlige arbeidsforhold eller mot vilkårlige overgrep.

- NAF hevder at oppsigelsene er lovlige fordi det var de streikende som brøt sine individuelle arbeidsavtaler. Fakta er: Arbeiderne mottok femten likelydende oppsigelser samtidig. Er ikke dette kollektive oppsigelser? Arbeidstvistlova slår fast at arbeidsgiver ikke har adgang til kollektive oppsigelser mot streikende.

Kampen står om streikeretten og vern mot politiske oppsigelser av progressive arbeidere. Dette er ei sak som vedkommer hele arbeiderklassen og utfallet av Hammerverksaka vil få betydning for alle kampvillige arbeidere.

HVA ER EN KLASSEDOM?

Det er sannsynlig at det felles en klassesdom i Stavanger, sjøl om arbeiderne står sterkt ifølge det borgerlige lovverk. Vi må regne dommen som en klassesdom hvis følgende punkter ikke innfris:

1. Oppsigelsen av Geir Sundet dømmes ulovlig.
2. Oppsigelsen av de åtte andre dømmes ulovlig.
3. De oppsagte får full erstatning for tapt arbeidsfortjeneste og får jobbene tilbake.
4. Sit-down streika dømmes ikke ulovlig.

KAPITALISMEN I KRISE.

Kampen Hammerverkarbeiderne fører er en del av den kampen som norske arbeidere fører mot den krisa kapitalismen er ramma av i dag. I Norge ytrer krisa seg særlig ved stigende arbeidsløshet, permitteringer og oppsigelser. Jo mer krisa utvikler seg, jo hardere går borgerskapet til verks for å sparke, suspendere eller ekskludere kampvillige arbeidere som går i spissen for å slå tilbake kriseframstøta. For LO og NAF er det særlig viktig å knekke kampvilja for tariffoppgjøret til våren. Metoden de bruker for å knekke denne kampvilja er bl.a. å fjerne de mest kampvillige fra arbeidsplasser og fagforeninger. LO og NAF prøver å kneble arbeiderklassens kampkraft og progressive arbeideres rett til arbeid.

Bygg enheten mellom studenter og arbeidere!

Gjennom telefonsentralmontør- og heismontørstreikene knytta studentene sterke bånd til arbeiderklassen. Over 130 000 kr. blei samla inn på Universitetet i streikestøtte.

Båndene blei ytterligere understreka av den støtta som disse fagforeningene ga til Rød Front i Studentersamfundet og til husleiestreiken og studentenes økonomiske kamp.

Dette er veien å gå! Enheten mellom de progressive studentene og den kjempende delen av arbeiderklassen må styrkes og utvikles.

Dette er en enhet som borgerskapet er redd for og som de setter sterke krefter inn på å splitte. Derfor retter de ville angrep på progressive studenter og på progressive og kampvillige arbeidere. Løgnkampanjer, sitatfusker, oppsigelser og suspensjoner triller som erter fra en sekk.

I dag er det Hammerverkarbeiderne som står i spissen for kampen mot borgerskapets frenetiske angrep. De oppsagte arbeiderne har nektet å bøye seg for den reaksjonære offensiven. I over et halvt år har de slåss mot NAF, bedriftsledelsen, mot forbundsstyret og klubbledelsen. Kampen har bare sveisa arbeiderne mer og mer sammen.

Dette er noe vi studenter kan lære av. Utholdenhet, tålmodig arbeid og kamp, enhet i rekene. Arbeiderklassen går i spissen, vi studenter må stille oss under dens ledelse.

Hammerverkarbeiderne venter i denne uka en klassesdom. Mange institutter har i den forbindelse vedtatt undervisningsboikott etter initiativ fra streikestøttekomiteene. Vi må gjøre mer enn å holde oss borte fra undervisninga, vi må ut i byen og propagandere Hammerverkarbeidernes sak. Vi må bygge enheten med den kjempende delen av arbeiderklassen.

SVAR BORGERSKAPETS
ANGREP MED Å SLUTTE
REKKENE ENDA TETTERE
SAMMEN!

PORTUGAL...

Forsvar av de borgerlig-demokratiske rettighetene er en viktig oppgave for arbeiderklassen i dagens Portugal.

IMPERIALISTMAKTENE FOR-SØKER Å FISKE I RØRT VANN.

Portugal var medlem av NATO da fascistene Caetano hadde makta og er det fortsatt. USA-imperialismen har fortsatt militærbaser i Portugal og på øy-gruppa Azorene som tilhører landet. Samtidig jobber CIA meget aktivt i landet. En tidligere CIA-agent påsto at hver fjerde amerikanske funksjonær i Portugal jobba for CIA. Når en tenker på det anselige antallet amerikanere som er ansatt i amerikansk-eid industri blir det ikke få. Til tross for dette er det påtakelig at USA-imperialismen har tapt terreng i Portugal på samme måte som i resten av verden. Den andre supermakta, det sosialimperialistiske Sovjet, er avgjort på offensiven. Portugals handel med Sovjet er fortsatt liten, men sterkt økende. Det samme er betegnende nok Portugals gjeld til Sovjet. Sovjet utnytter Portugals vanskelige likvide situasjon til å selge dyrt og kjøpe billig på samme måte som det har gjort overfor India og Chile under Allende (smørberget). Gjennom å utnytte Portugals vanskelige økonomiske situasjon har Polen ved svære båtbestillinger skaffet seg kontroll over skipsverftsindustrien i Portugal som sto på fallittens rand. Samtidig presser Sovjet på for å få permanente

"fiskehavner" i Portugal og på øyene. Tilslutt har Sovjet sitt sosialimperialistiske agentur og sin politiske femtekolonne i det portugisiske revisjonistpartiet PCP. Dette partiet har spilt en meget viktig rolle i borgerskapets fraksjonskamper og står for rask utbygging av statsmonopolkapitalismen i Portugal. Samtidig har dette partiet gjennom organisert streikebryteri med voldelige metoder avslørt seg som et sosialfascistisk parti. I Portugal i dag ser det ut som om dette partiet er i ferd med å miste fotfeste både på regjeringsplan og i fagbevegelsen. Dette er en meget bra ting for den portugisiske arbeiderklassen. Samtidig ser det ut som sosialfascistene har skifta taktikk. Gjennom å samarbeide med små "venstre"-opportunistiske grupper og forsyne disse med våpen, ser det ut til at de forsøker å provosere fram en borgerkrig i Portugal. En borgerkrig som bare vil bety blodbad for den portugisiske arbeiderklassen. CIA på sin side har satt i gang med sin velkjente "destabilisation"-taktikk — dvs. skape uro og kaos og utnytte dette til å få innpass og kontroll. I den forbindelse har de blant annet utstyrt og rusta opp en reaksjonær "frigjøringsbevegelse" på Azorene. Som vi ser er det velbrukte teknikker kjent fra Chile og Tsjekkoslovakia. En borgerkrig i Portugal i dagens situasjon vil derfor øke faren for imperialistisk intervensjon enormt.

Det portugisiske folket har en lang vei å gå. Bare gjennom en konsekvent kamp mot fascisme og sosialfascisme, mot supermakten USA og Sovjet kan arbeiderklassen og folket i Portugal tilslutt kaste av seg hele det kapitalistiske åket og oppnå virkelig frigjøring.

Oppbrudd utgis av NKS ved de høyere læresteder i Oslo.

Ansvarlig: J. Gunnerud.

UNDERVISNINGSBOIKOTT OG UT I BYEN!